

РЕШЕНИЕ

№ 7624

гр. София, 05.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 09.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **4079** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Д. Г. З., против Ревизионен акт /РА/ №Р-22221018001900-091-001/30.10.2018г., издаден от В. В. В.-орган възложил ревизията и П. П. Б.-Д.-ръководител на ревизията, в потвърдената с Решение №539 от 29.03.2019г. на Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" /Д "ОДОП"/ [населено място] при ЦУ на НАП част. С допълнителна молба се уточнява, че РА се оспорва в частта, в която на дружеството, допълнително са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, произтичащи от непризнато право на приспадане на данъчен кредит за доставки по фактури, издадени от [фирма] с[ЕИК], ведно с определените лихви за забава.

С цитираното решение е прието, че РА е незаконосъобразен в частта относно отказа да се признае право на приспадане на данъчен кредит за доставки по фактури, издадени от [фирма], поради което същият е изменен в частта относно установения резултат по ЗДДС.

Поддържаните оплаквания в жалбата са, че атакуваният РА е неправилен,

предвид това, че е отказано право на приспадане на данъчен кредит по 10бр. фактури за направени месечни лизингови вноски и закупени консумативи, издадени от [фирма], във връзка с договор за лизинг за автомобил марка „Ауди“, модел А8. Жалбоподателят не оспорва, че автомобилът, предмет на лизинговия договор, представлява лек автомобил, по смисъла на дадената в §1, т.18 от ДР на ЗДДС. Твърди се, че процесният договор за лизинг, въз основа на който са издадени фактурите за целите на ДДС, не поражда транслативен ефект. Жалбоподателят, определяйки договора, като такъв за оперативен лизинг, базирайки са на издадено от [фирма] удостоверение, представено и прието като доказателство по делото в с.з. на дата 09.10.2019г., твърди, че същият давал само и единствено право на ползване на автомобила. В този случай, договора следвало да се приравни на договор за наем и за платените лизингови-наемни вноски, за жалбоподателя било налице право да ползва данъчен кредит.

Навеждат се доводи за незаконосъобразност на административния акт и се претендира неговата отмяна от съда и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът-Директор на Дирекция "ОДОП" [населено място] при ЦУ на НАП, счита жалбата за неоснователна и настоява за отхвърлянето ѝ, като претендира да се присъди и съответното юрисконсултско възнаграждение.

Ревизионният акт е обжалван в рамките на предвидения за това срок, пред горестоящия в йерархията на приходната администрация орган. В срока за изпращане на преписката е постановено решение по чл.15б ал.6 ДОПК.

Така постановеният от Директора на дирекция "ОДОП" [населено място] резултат и подаването на жалбата в рамките на предвидения за това преклузивен процесуален срок, налагат извод за нейната процесуална ДОПУСТИМОСТ.

СЪДЪТ, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните в настоящото производство доказателства, намира за установено следното:

I.Ревизионното производство, по повод на което е постановен обжалваният в настоящото производство ревизионен акт, е започнало със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221018001900-020-001 от 30.03.2018г., издадена от Т. И. Т. на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП [населено място], оправомощен със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017г. на директора на ТД на НАП [населено място], като в предметния обхват на същата е включено определяне на задълженията на дружеството за данък върху добавената стойност за периода 01.07.2017г. до 28.02.2018г. и е определен краен срок за завършване на ревизията до 3 месеца, считано от датата на връчването ѝ на ревизираното лице, която дата на връчване е 12.04.2018г.

Поради прекратяване на служебното правоотношение на органа, възложил ревизията, със заповед №РД-01-7281 от 02.05.2018г. на директора на ТД на НАП [населено място], е оправомощена В. В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП [населено място], да издава заповеди в хипотезата на чл.113, ал.3 от ДОПК и ревизионен акт по реда на чл.119, ал.2 от ДОПК по отношение на неприключилото

ревизионно производство на [фирма].

Със заповед за изменение на ЗВР №Р-22221018001900-020-002 от 04.07.2017г. е разширен обхватът на ревизията, като в същия е включено установяване на задължения за ДДС за периодите от 01.03.2018г. до 30.04.2018г. С цитираната заповед, както и със заповеди за изменение №Р-22221018001900-020-003/09.07.2018г. и №Р-22221018001900-020-004/ 24.07.2018г. е определен краен срок за приключване на ревизията до 12.09.2018г. Всички заповеди за изменение са издадени от В. В. В..

В срока по чл.117, ал.4 от ДОПК е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221018001900-092-001/10.09.2018г., връчен на жалбоподателя по електронен път на 12.09.2018г., срещу който не е било подадено възражение в установения за това срок от процесуалния закон.

Въз основа на така съставения ревизионен доклад е издаден и оспореният в настоящото производство ревизионен акт /РА/ №Р-22221018001900-091-001/30.10.2018г. от В. В. В.- орган възложил ревизията и П. П. Б.-Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място]- ръководител на ревизията, връчен на жалбоподателя на 05.11.2018г., с който на дружеството са установени допълнителни задължения по ЗДДС и са начислени лихви със закъснителен характер.

Така издаденият ревизионен акт е обжалван изцяло пред горестоящия в йерархията административен орган на основание и в срока по чл.152 от ДОПК.

С решение №539 от 29.03.2019г. на Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"/Д" ОДОП"/ [населено място] при ЦУ на НАП е приел, че жалбата е основателна досежно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в размер на 103 500 лева по фактури, издадени от [фирма] и неоснователна в частта относно отказа да се признае право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] в размер на 4 521,28 лева. Приел е, че жалбоподателят дължи лихви за несвоевременно упражняване право на приспадане на данъчен кредит за месеците юли и ноември 2017г.. Ето защо е изменил оспорения РА, като за периода м. 07.2017г., като определения с РА, ДДС за внасяне в размер на 98 664,92лв. е изменен и определен на ДДС за внасяне в размер на 5664,92лв., със съответните лихви, а за периода м.11.2017г., определения с РА, ДДС за внасяне в размер на 11076,35лв. е изменен и определен на ДДС за внасяне в размер 576,35лв., със съответните лихви. Административният орган е потвърдил РА №Р-22221018001900-091-001/30.10.2018г. в останалата оспорена част, ведно с определените лихви за забава и лихви за несвоевременно упражнено право на данъчен кредит.

П.Във връзка с установяване валидността на оспорения акт, по делото са приложени: заповед /ЗВР/ №Р-22221018001900-020-001/30.03.2018г., заповед №РД-01-803/07.06.2018г., заповед №РД-01-7281/02.05.2018г., заповед за изменение на ЗВР №Р-22221018001900-020-002/04.07.2017г., заповед за изменение на ЗВР №Р-22221018001900-020-003/09.07.2018г. и заповед за изменение на ЗВР

№Р-22221018001900-020-004/24.07.2018г.

III. Извършената на [фирма],[ЕИК], [населено място] ревизия относно правилното прилагане на ЗДДС и ППЗДДС обхваща данъчните периоди от 01.07.2017г. до 30.04.2018г.

1.Основната дейност, осъществявана от Е.-то за периода на ревизията е била отглеждане на собствено лозе и търговия с грозде, в наети земеделски земи с обща площ от 421704,00дка, находящи се в землището на [населено място], общ.Б., област П. за срок от 10 /десет/ години, както и извършване на услуги по създаване на лозови насаждения.

2.В хода на ревизията органът по приходите е констатирал наличието на обстоятелства, обуславящи допълнително начисляване на ДДС общо в размер на 77149,06лв. при деклариран от задълженото лице резултат за същия период данък за възстановяване в размер на 43 324,73лв.

3.С РА не е непризнат данъчен кредит в общ размер на 108 021,28лв. по фактури, издадени от [фирма] / 103 500 лева/ и [фирма]/4 521,28 лева/, като са определени в тази връзка лихви за забава и лихви, произтичащи от деклариран, но невнесен в законоустановения срок данък.

Както бе посочено по –горе, с решение №539/ 29.03.2019г. на Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"/Д" ОДОП"/-гр. С. при ЦУ на НАП жалбата е уважена частично, като РА е изменен в частта относно установените задължения по ЗДДС за месеците юли и ноември 2017г., поради отмяната на РА в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит в размер на 103 500 лева по фактури, издадени от [фирма] и потвърждаването му относно отказа да се признае право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] , ведно с определените лихви за забава и лихви за несвоевременно упражнено право на данъчен кредит. Със същото е прието, че доколкото правото на приспадане на данъчен кредит за процесните доставки по фактури, издадени от [фирма] е упражнено от оспорващия в данъчни периоди, преди настъпване на данъчното събитие и преди извършеното авансово плащане по фактурите, то за несвоевременното му упражняване се дължи лихва.

Съдът споделя напълно изводите на административния орган, тъй като действително, по фактура №115/28.07.2017г. оспорващото лице е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в данъчен период м.07.2017г. Плащането по фактурата и изпълнението на услугата е извършено през м.09.2017г. В случая данъчното събитие за процесната доставка е настъпило през м.09.2017г. През този период за доставчика е възникнало задължение да начисли данък, съответно за получателя, а за оспорващия е възникнало право на приспадане на данъчен кредит. За упражненото право на приспадане на данъчен кредит от оспорващия в размер на 43000,00лв. през м. 07.2017г. се дължи лихва в размер на 728,67 лв. за периода от 15.08. 2017 до 14.10.2017г. По фактури №86/04.07.2017г. и №31/30.11.2017г. оспорващият е упражнил право на приспадане на данъчен кредит в данъчен период м.07.2017г. и м.11.2017г. Видно от приемо-предавателния протокол, приложен към цитираните фактури, изпълнението на услугите е прието на 03.01.2018г. Плащането по фактурите е извършено през м.07.2018г. и м.08.2018г., почти една година по късно. В случая

данъчното събитие за процесната доставка е настъпило през м.01.2018г. За упражнено право на приспадане на данъчен кредит в размер на 50000,00лв. по фактура №86/04.07.2017г. през м. 07.2017г. се дължи лихва в размер на 2555,76лв. за период от 15.08.2017г. до 14.02.2018г. За упражнено право на приспадане на данъчен кредит в размер на 10500,00лв. през м.11.2017г. по фактура №31/30.11.2017г. се дължи лихва в размер на 180,85 лв. за периода от 15.12.2017г. до 14.02.2018г.

Това е така, поради следното:

Съгласно чл.68 от ЗДДС, правото на данъчен кредит възниква в периода, през който данъкът по доставката е станал изискуем, като чл.25 от ЗДДС постановява, че данъкът по доставката става изискуем на датата на данъчното събитие, съответно на датата на получено авансово плащане. В този смисъл фактури, издадени през данъчен период, предхождащ този, през който настъпва данъчното събитие, съответно се получава авансово плащане, следва съгласно чл.72, ал. 1 от ЗДДС да бъдат включени в справката-декларация и дневниците за покупки, отнасящи се за данъчния период, през който е настъпило данъчното събитие, съответно е получено плащането или в някой от следващите три данъчни периода. Същевременно доставчикът следва да отрази така издадената фактура в справката-декларация и дневника за продажби, отнасящи се за данъчния период, през който е издадена фактурата по силата на изричната разпоредба на чл. 124, ал. 2 от ЗДДС.

1.1.В случая по фактура №115/28.07.2017г. оспорващото лице е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в данъчен период м.07.2017г. независимо че данъчното събитие за процесната доставка е настъпило през м.09.2017г. и плащането по фактурата е извършено през м.09.2017г. Към момента на издаване на фактурата не е налице реално плащане по нея.

Посочената фактура обаче е включена в дневника за покупки на жалбоподателя в м.07.2017г., периодът през който е издадена и е ползвано право на приспадане на данъчен кредит.

Правилно органът по приходите е счел, че правото на приспадане на данъчен кредит е упражнено преди възникването му, с което е нарушена разпоредбата на чл. 72 от ЗДДС.

В резултат на това, върху така упражненото преждевременно право на данъчен кредит се дължи лихва за времето от 15-о число на месеца, следващ данъчния период, в който е ползван данъчен кредит по "преждевременната" фактура до 15-о число на месеца, следващ данъчния период, в който е настъпило данъчното събитие.

В конкретния случай правилно органът по приходите е начислил спорната лихва от 15.08.2017г. периодът, следващ периода, в който е ползван данъчен кредит по "преждевременната" фактура до 15.10.2017г.-периодът, следващ периода на окончателното изпълнение на доставката /м.09.2017г./, когато е настъпило данъчното събитие, приемайки по този начин, че към тази дата – м.09.2017г., когато е извършено плащането, за жалбоподателя възниква и е налице право на данъчен кредит.

1.2. По двете фактури №86/04.07.2017г. и №31/30.11.2017г. жалбоподателят е упражнил право на приспадане на данъчен кредит в данъчни периоди м.07.2017г. и м.11.2017г. независимо че данъчното събитие за процесната доставка е настъпило през м.01.2018г., когато е приета работата с протокол с приемо-предавателния

протокол изпълнението на услугите по двете фактури е прието на 03.01.2018г. и това е по раншната дата от датите на извършено плащане по фактурите през м.07.2018г. и м.08.2018г.

Към момента на издаване на фактурите не е налице реално плащане по тях. Посочените фактури обаче са включени в дневника за покупки на жалбоподателя в м.07.2017г. и м.11.2017г., периодът през който са издадени и е ползвано право на приспадане на данъчен кредит.

Ето защо и при съобразяване разпоредбата на чл.72 от ЗДДС, правилно органът по приходите е начислил спорната лихва по фактура №86/04.07.2017г. от 15.08.2017г. периодът, следващ периода, в който е ползван данъчен кредит по "преждевременната" фактура до 14.02.2018г.-периодът, следващ периода на окончателното изпълнение на доставката /03.01.2018г./, когато е настъпило данъчното събитие, приемайки по този начин, че към тази дата 03.01.2018г. за жалбоподателя възниква и е налице право на данъчен кредит.

Правилно органът по приходите е начислил спорната лихва и по фактура №31/30.11.2017г. от 15.12.2017г. периодът, следващ периода, в който е ползван данъчен кредит по "преждевременната" фактура до 14.02.2018г., периодът, следващ периода на окончателното изпълнение на доставката /03.01.2018г./, когато е настъпило данъчното събитие, приемайки по този начин, че към тази дата 03.01.2018г. за жалбоподателя възниква и е налице право на данъчен кредит.

Общо за данъчен период м.07.2017г. правилно е прието, че се дължи лихва в размер на 3284,43лв., а за данъчен период м.11.2017г. лихва в размер на 180,85лв.

По отношение на фактурираните доставки с [фирма]:

В хода на ревизията е установено, че оспорващият в качеството си на лизингополучател е сключил договор за лизинг №15882 с [фирма], в качеството му на лизингодател, по силата на който му е предоставен за ползване автомобил марка Ауди А8, модел „К.", срещу заплащане на лизингови вноски в общ размер на 35790,43евро, съгласно погасителен план. Видно от приемо-предавателния протокол, предметът на лизинговия договор е предаден на жалбоподателя на 08.06.2017г. През ревизирания период задълженото лице е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 4521,28лв. по 10 фактури, издадени от лизингодателя за направени месечни лизингови вноски и консумативи.

Съгласно чл.70, ал.1, т.4 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, когато е придобит, внесен или нает лек автомобил. Тази разпоредба, според ал.2, т.1 от същия законов текст, не се прилага, ако лекият автомобил се използва за транспортни и охранителни услуги, таксиметрови превози, даване под наем, куриерски услуги или подготовка на водачи на

МПС, включително при последващата му продажба. В случая автомобил „Ауди А8“, модел К., отговаря на дефиницията за лек автомобил, съдържаща се в § 1, т.18 от ЗДДС. Страните не спорят по този факт. Не се твърди автомобилът да е използван за независимата икономическа дейност на търговеца и да е бил предназначен за препродажба.

По отношение на твърдението на оспорващия, че договор за оперативен лизинг, следва да се приравни на договор за наем, и за платените лизингови вноски за оспорващия е налице право да ползва данъчен кредит, съдът счита, че с изменението на ЗДДС, в сила от 01.01.2013г., е отпаднало ограничението на правото на приспадане на данъчен кредит, когато лекият автомобил е нает.

С оглед възникването на правото на приспадане на данъчен кредит за начисления данък върху добавената стойност за предоставен за ползване лек автомобил по договор, е необходимо тази доставка да бъде квалифицирана като облагаема доставка на стока или услуга.

По смисъла на чл.8 ЗДДС услуга е всичко, което има стойност и е различно от стока, като понятието за доставка на стока изисква, съгласно чл.6 ал.1 от същия закон, прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката.

Наемът/ползването на лек автомобил, който не представлява доставка на стока, следва се квалифицира като доставка на услуга по смисъла на чл.8 ЗДДС. В този смисъл е и практиката на Съда на Европейския съюз (вж. в този смисъл Решение от 11.09.2003г. по дело C. W., C-155/ 01, точка 45 и Решение от 21.02.2008 г. по дело Part S., C-425/06, точка 61).

Макар по своята правна същност договорът за лизинг, уреден в глава двадесет и трета от ТЗ, е близък по природа до наемния договор (срв. чл.342 ТЗ), той има и отлики от него, като в някои случаи същите са толкова съществени, както за целите на ЗДДС, така и за целите на счетоводството и корпоративното подоходно облагане.

Лизинговите договори с определени характеристики имат данъчно третиране, различно от това на наемните отношения и сходно с това на покупко-продажбите. Най-общо, същите се делят на два вида:

- оперативен лизинг, където вещта се ползва за определен срок срещу възнаграждение, след което се връща на лизингодателя, и
- финансов лизинг, който съдържа клауза за прехвърляне собствеността върху лизинговата вещь в рамките на периода по лизинговия договор или след изтичането му.

Предвид сходствата и различията между договора за наем и договорите за лизинг, с оглед възникване на правото на приспадане на данъчен кредит за получателя, е необходима преценка, в кои случаи договорът за лизинг следва да бъде определен като наемен договор за целите на ЗДДС.

За целите на облагане с данък върху добавената стойност в ЗДДС е направено следното разграничение на договорите за лизинг:

-договор за лизинг, в който изрично е предвидено прехвърляне правото на собственост и

-договор за лизинг, в който е уговорена само опция за прехвърляне правото на собственост (чл.6 ал.2, т.3 ЗДДС).

Има се предвид, че опцията дава право на лизингополучателя да придобие правото на собственост върху стоката след изтичане на срока на лизинга с допълнително заплащане, различно от дължимите вноски по договора съгласно чл.12 ал.5 ППЗДДС, или пък да се откаже от нея.

Разпоредбата на чл.6 ал.2, т.3 ЗДДС разглежда като доставка на стока фактическото предоставяне на стока по договор за лизинг, в който се предвижда, в нормалния ход на събитията, собствеността върху стоката да бъде прехвърлена най-късно след заплащане на последната вноска. Съгласно Международен счетоводен стандарт 17, отнасящ се до договорите за лизинг, който е възпроизведен в Регламент (ЕО) № 1126/2008 на Комисията от 03.11.2008г. за приемане на някои международни счетоводни стандарти в съответствие с Регламент(ЕО) №1606/2002 на Европейския парламент и на Съвета(ОВ L 320, с. 1), следва да се прави разлика между оперативен лизинг и финансов лизинг, като последният се отличава с това, че на лизингополучателя по същество се прехвърлят всички рискове и изгоди от собствеността. Обстоятелствата, че в края на договора е предвидено да се прехвърли собствеността или, че настоящата стойност на сбора от вноските е практически идентична с пазарната стойност на стоката, представляват заедно или поотделно критерии, позволяващи да се определи дали договорът може да се квалифицира като договор за финансов лизинг (вж. Решение по дело C-118/11 [фирма], т. 38).

Съгласно установената практика на СЕС "понятието за доставка на стока не се отнася до прехвърлянето на собственост в предвидените от приложимото национално право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещь от определено лице, което овластява друго лице да се разпорежда фактически с нея като собственик" (вж. Решение от 08.02.1990г. по дело S. and F. E. S. C-320/88, R., т.7 и Решение от 06.02.2003г. по дело A. L. H., C-185/01, R., т. 32).

Поради това в хипотезата, при която договорът за лизинг на лек автомобил предвижда в края на договора да се прехвърли собствеността на автомобила на лизингополучателя или на лизингополучателя да се предоставят присъщите за правото на собственост върху автомобила основни правомощия, а именно да му се прехвърлят по същество всички рискове и изгоди от собствеността на автомобила, и ако настоящата стойност на сбора от вноските е практически идентична на пазарната стойност на стоката, сделката следва да се приравни на придобиването на дълготраен актив (вж.

Решение по дело С-118/11 [фирма], т. 40).

Предвид принципа за предимство на съдържанието пред формата, независимо как е именуван един договор между страните, право на приспадане на данъчен кредит за начислен данък за получена доставка на услуга, свързана с предоставен за ползване лек автомобил, ще е налице, когато на получателя не се прехвърлят рисковете и изгодите от собствеността на автомобила и, ако стойността на сбора от договорените вноски е значително по-ниска от пазарната стойност на автомобила. В случай, че в договора за лизинг е предвидено да се прехвърли собствеността на лекия автомобил (както е и в настоящия казус- т.26.1 от Общите условия,/стр.19 от Решението на Директора), включително и в случаите, в които е уговорена само опция за прехвърляне на правото на собственост и сборът от вноските е практически идентичен на пазарната стойност на автомобила, както е в случая, то е налице доставка на стока по смисъла на чл.6, ал.2, т.3 ЗДДС и за получателите на доставки по такива договори не възниква право на приспадане на данъчен кредит за начисления данък върху добавената стойност от доставчика съгласно чл.70 ал.1, т.4 ЗДДС.

Ето защо, не е налице право на приспадане на данъчен кредит в случаите, когато по договора са договорени условия, съгласно които се прехвърлят по същество всички рискове и изгоди от собствеността на автомобила и сборът от вноските е практически идентичен на пазарната стойност на автомобила и по същия, макар да не е предвидено да се прехвърли собствеността на автомобила, впоследствие страните договорят прехвърляне на собствеността. Когато безспорно е налице договор за наем, за данъчните събития по договора, възникващи след 01.01.2013г., е налице право на приспадане на данъчен кредит, ако са изпълнени и посочените по-горе условия на чл.69 и 71 ЗДДС за възникване и упражняване на правото на данъчен кредит и ако не са налице ограниченията на чл.70 от закона.

Предвид изложеното, съдът намира, че правилно с оспорения РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 4521,28лв. по 10 фактури, издадени от лизингодателя [фирма] за направени месечни лизингови вноски и консумативи.

В заключение, съдът намира жалбата за неоснователна и като такава същата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и направеното искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, същото следва да бъде уважено на основание чл. 161, ал.1 от ДОПК във връзка с чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В тежест на жалбоподателя следва да бъде възложено да заплати възнаграждение в размер на 987 лева, изчислено върху обжалваемия интерес от 15228 лева / 5664,92 лева – установени задължения по ЗДДС за месец юли 2017г. +576,35

лева - установени задължения по ЗДДС за месец юли 2017г.+ 4521,28лева – отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма] +3284,43 лева – лихва за несвоевременно упражнено право на данъчен кредит за м. юли 2017г.+ 180,85 лева - лихва за несвоевременно упражнено право на данъчен кредит за м. ноември 2017г/.

Водим от горните мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Д. Г. З., против Ревизионен акт /РА/ №Р-22221018001900-091-001/30.10.2018г., издаден от В. В. В.-орган, възложил ревизията и П. П. Б.-Д.-ръководител на ревизията, ИЗМЕНЕН с Решение №539 от 29.03.2019г. на Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"/Д" ОДОП"/-С. при ЦУ на НАП, в ЧАСТТА, с която е начислен допълнително ДДС за внасяне, за периода месец 07.2017г. в размер 5664,92лв., със съответните лихви и за периода месец 11.2017г., ДДС за внасяне в размер на 576,35лв., със съответните лихви, и ПОТВЪРДЕН в останалата част с което на дружеството е начислен допълнително ДДС за внасяне, във връзка с отказано право на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма] в размер на 4521,28лева , 3284,43 лева – лихва за несвоевременно упражнено право на данъчен кредит за м. юли 2017г. и 180,85 лева - лихва за несвоевременно упражнено право на данъчен кредит за м. ноември 2017г.

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Д. Г. З. да заплати на Дирекция "ОДОП" –С. при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 987 лева/деветстотин осемдесет и седем лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС на РБ в 14 - дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ

: